

Voor Herman Aalbers

Uitgever: Celtica Publishing Romance, Capelle aan den IJssel
Druk: CPI Wöhrmann Print Service, Zutphen

Omslagontwerp: Ronald Helmstrijd
Omslagfoto missiles: Tebnad
Omslagfoto silhouettes of soldiers: Oleg Zabielin

Eerste druk: 2014

ISBN: 978-94-91300-27-1

Deze editie © door Rolf Österberg

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Alle karakters en gebeurtenissen in deze publicatie, anders dan die in het algemeen publiekelijk zijn bekend, zijn gefingeerd en enige overeenkomst met bestaande of overleden personen, berust op pure toevalligheid.

DE

AL-QAEDA-

CONNECTIE

DEEL 2

Rolf Österberg

Hoofdstuk 1

Amsterdam

Met ongeloof staart Cas naar de televisie waar het programma door de nieuwslezer wordt onderbroken. Een zelfmoordaanslag heeft onder de troepen in Roosendaal aan eenentwintig soldaten het leven gekost, er zijn meer dan zestig gewonden! De zelfmoordenaar reed in een busje dat tenminste vierhonderd kilo explosieven bevatte. Een groep die zich Mohammeds Warriors noemt, heeft de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist. In een brief die bij de Vlaamse televisiezender VRT is afgeleverd, zegt de organisatie dat dit slechts het begin is en zij de strijd zullen voortzetten tot Nederland zich niet langer met de Amerikanen, de grootste vijanden van de islam, conformeert. De groep waarschuwt dat zij een tweede aanslag hebben voorbereid die een veel grotere uitwerking zal hebben als Nederland de motie van Iran in de Veiligheidsraad niet steunt. De brief is doorspekt met teksten uit de Koran en geschreven in het Arabisch.

Wij steunen de Amerikaanse politiek maar zijn niet het enige Europese land dat dat doet. Waarom worden Nederlandse soldaten het slachtoffer van deze zinloze daad? Omdat zij vroeger in Afghanistan actief waren? Nee, daar geloof ik niet in. Deze aanslag is het gevolg van wat Buurman heeft ontdekt. Al Qaeda loopt bovendien op de feiten vooruit. De Veiligheidsraad komt op verzoek van Iran pas morgen bijeen en de motie die door hen zal worden ingediend is, voor zover ik weet, nog niet bekend. De reden van de aanslag moet ergens anders worden gezocht.

Haastig loopt hij naar de koffiekamer waar iedereen zich voor de televisie heeft verzameld. Cas luistert een paar minuten naar de verslaggever, pakt zijn mobiele telefoon en loopt naar de gang.

‘Had je dit verwacht?’ vraagt hij aan Buurman.

‘Nee, maar het komt ook niet helemaal onverwacht. Ik vraag me af waarom ze het Korps Commandotroepen als doel hebben gekozen. Misschien omdat de aanslag vanuit Antwerpen is voorbereid en Roosendaal is aanmerkelijk dichterbij dan een kazerne in het oosten

of noorden van het land waar de meeste troepen zijn gelegerd. Hoe langer je met explosieven in je bestelbusje rijdt, des te groter de kans dat het fout gaat, of dat je wordt ontdekt. Heb jij ooit van Mohammeds Warriors gehoord?’

‘Nee, nooit. Waarschijnlijk gisteren opgericht. Ik zal het mijn Belgische collega eens vragen, maar ik denk dat die naam ook voor hem uit de lucht is komen vallen.’

‘Een erfenis van de aanslag in Mekka’, concludeert Buurman.

Die met een beetje goede wil had kunnen worden voorkomen, denkt Cas zuur en hij vraagt: ‘Wat nu?’

‘Ik denk dat de hoofdcommissaris spoedig een vergadering zal beleggen en van ons wil weten hoe het zover heeft kunnen komen, vooral van jouw bureau. Begin jezelf maar vast voor te bereiden. Ik zie mij meer als een toeschouwer.’

‘Toeschouwer?’ vraagt Cas verbaasd.

Wat bedoelt hij? Zou hij hebben gedronken? Wat is dat nu voor opmerking?

‘Zeker. Ik heb alles gedaan wat ik in mijn functie kon om een mogelijke Al-Qaedabetrokkenheid in een veel groter complot aan de kaak te stellen en...’

‘Wat heeft dat met deze aanslag te maken?’ onderbreekt Cas hem geïrriteerd.

‘Om dat te evalueren hebben we het bureau van de nationaal coördinator terrorismebestrijding, nietwaar? Ik bedoel dat niet cynisch. Cas, natuurlijk zal ik, waar ik kan, mijn steentje bijdragen, maar de bal ligt bij de NCTB en het politieapparaat.’

‘Waar jij ook deel van uitmaakt’, merkt Cas vinnig op.

‘Dat ben ik mij terdege van bewust’, zegt Buurman ernstig. ‘Twijfel daar geen moment aan.’

Ik wel. Waarom doet Buurman nu alsof hij zijn handen van deze affaire aftrekt? Alsof, omdat hij daar in werkelijkheid geen seconde aan denkt. De hoofdinspecteur heeft het flinterdunne drijfzandbewijs omgezet in een solide zaak. Chapeau! Niemand twijfelt meer aan de bedoelingen van Al Qaeda. Ere die ere toekomt. Toch zit Buurman iets dwars, denkt Cas. Wat is er vroeger gebeurd wat Buurman niet kan verkroppen? Kijk vooruit, hoofdinspecteur en misschien ga ik dan volgende week samen met Wiebe met je naar het Turkse stoombad. Zal ik

vragen of Bas ook meegaat? Cas lacht inwendig. Gelijk daarop is hij weer een en al ernst. Roosendaal. Wat een ramp! Wat een nederlaag voor zijn Dienst! Tenslotte zijn zij in het leven geroepen om aanslagen te voorkomen. Hebben zij en de Belgen zitten slapen? Een aanslag van een dergelijk kaliber komt niet zomaar uit de lucht vallen. Waar hebben zij gefaald?

Bas is al vroeg op zijn bureau. Hij heeft om tien uur een vergadering met burgemeester Versteegh, Jochem Ernst, het hoofd van de NCTB die door Wiebe wordt vergezeld, en de minister van Binnenlandse Zaken. Op zijn verzoek brengt hij hoofdinspecteur Buurman mee. Op de agenda staat de bespreking van het rapport dat hij aan Versteegh heeft gestuurd en die op zijn beurt de minister heeft ingelicht. Aan de orde is natuurlijk ook de aanslag in Roosendaal en een beoordeling van de toestand. Bas heeft er aandacht aan besteed, maar het 'kristallen bol kijken' is niet zijn sterkste kant. Er zijn feiten en daaraan kunnen conclusies worden verbonden. De zelfmoordaanslag in Roosendaal en de dreigende taal van een groep die zich Mohammeds Warriors noemt, zijn feiten, evenals de demonstraties die vooral in Amsterdam en Den Haag uit de hand zijn gelopen.

'Kom binnen!'

Hans loopt met een kop koffie zijn bureau binnen en zakt in een van de fauteuils.

'Rapport gekregen?' vraagt hij belangstellend.

'Ja, ziet er goed uit maar ik vraag me af waarom het zo gedetailleerd chronologisch is opgesteld. Ik heb het wat bijgestuurd en mij beperkt tot de data. Dat lijkt me voldoende.'

'Volgens mij kijken de Amerikanen daar dwars doorheen,' werpt Buurman op.

'Prima, dat zien we dan wel weer,' zegt Aalbers knorrig. 'Zullen we gaan? Ik kom niet graag te laat.'

'Je ziet eruit alsof je er weinig zin in hebt. Wat denk je van de aanslag in Roosendaal?'

'Wat moet ik daarvan denken?' vraagt Aalbers terwijl hij de deur openhoudt.

Tel Aviv

Leon Terblanche zit met Albert Kooistra op het bureau van zijn chef Morchedai Bluhm.

‘Leon, dit had kunnen worden voorkomen, maar ik kan me voorstellen dat je Tischler niet aan de grond kon houden. Gedane zaken nemen geen keer. Ons land moet ten koste van alles worden beschermd. In hoeverre moeten we het gebral van Iran serieus nemen? Wat is de capaciteit van Hamas in Gaza? Wanneer kunnen we een aanval van Hezbollah verwachten? En als laatste en niet minder belangrijk: wie vormt van binnenuit een bedreiging? Hebben we in ons eigen land alles onder controle?’

Dat kan er nog net bij. Een stelletje gestoorde, orthodoxe geloofsgenoten die vinden dat wij Iran met een nucleair wapen moeten aanvallen. Niets verbaast mij meer. Wat een ellende.

‘Dat laatste zie ik niet als een probleem,’ antwoordt Terblanche aarzelend. ‘Van de orthodoxe Shasaanhangers verwacht ik alleen wat geschreeuw en die paar Palestijnen van wie wij vermoeden dat zij gevoelige informatie aan vooral Hamas doorspelen, hebben wij voortdurend in het vizier. De capaciteit van Hamas schat ik niet hoog in, maar dat zou kunnen veranderen als Iran denkt de Palestijnen te moeten gaan steunen. Twee zaken spelen daar tegen. Op de eerste plaats zal het de Iraniërs niet meevallen hun wapentuig zonder problemen in Gaza te krijgen.’

‘En op de tweede plaats zijn de Iraniërs Shia en de Palestijnen Sunni, niet bepaald elkaars vrienden,’ vult Morchedai aan.

‘Precies. De grootste dreiging komt van Hezbollah. De luchtfoto’s liegen er niet om. Men is al meer dan twee jaar bezig om van Zuid-Libanon één grote bunker te maken, volgestouwd met raketten en ander wapentuig.’

‘Dat allemaal onder de neus van UNIFIL,’ merkt Albert op.

‘Nog verontrustender is de raketcapaciteit die Hezbollah ten noorden van de Litanierivier opbouwt,’ gaat Leon verder. ‘Ook daar liggen ondergrondse bunkers die echter een directe treffer van onze nieuwste bommen niet kunnen weerstaan. Dat is een aanname wel te verstaan. De raketten worden vanuit Syrië via de Bekaavallei naar door Hezbollah gecontroleerd gebied gesmokkeld. Althans dat was vroeger

zo. Door de burgeroorlog in Syrië is de bevoorrading tot staan gekomen.'

Het is even stil.

'Conclusie?' vraagt Bluhm.

Kooistra kijkt Terblanche nieuwsgierig aan. Hij denkt het antwoord al te weten en krijgt gelijk.

'Niet afwachten tot zij aanvallen, maar zelf het initiatief nemen,' zegt het hoofd operaties bedachtzaam. 'De nieuwste raketten die onze luchtmacht ter beschikking heeft, hebben een grotere penetratie dan de vliegtuigbommen die we tijdens het conflict met Hezbollah in 2006 hebben gebruikt. Een massaal offensief. Wij kennen de locaties van de nieuwe bunkers ten noorden van de Litanie en ook van de meeste opstellingen in het zuiden. Beiroet laten we met rust, evenals de Hezbollah leider Sayyed Hassan Nasrallah. Zijn uitschakeling zou een fout zijn, omdat we met hem aan het roer van Hezbollah weten waar we aan toe zijn. Als hij de organisatie niet meer leidt, ontstaat er een vacuüm omdat hij geen opvolger heeft. Er vormen zich dan allerlei splintergroeperingen waarvan de een nog extremer is dan de ander. Geen grondtroepen.'

'Is een aanval politiek haalbaar?' vraagt Albert voorzichtig.

'We kunnen moeilijk wachten tot we naar de slachtbank worden geleid,' zegt de directeur gemelijk. 'Natuurlijk zal heel de wereld moord en brand schreeuwen, maar wachten kan ons noodlottig worden. Onze regering zal de Amerikanen vlak voor de aanval op de hoogte stellen. Bovendien, wie kan ons iets maken, behalve het afschieten van raketten op ons grondgebied? Dat zal ook slachtoffers eisen, maar het initiatief aan Hezbollah laten, kost ons meer. Ik heb straks een bespreking met de premier, de chef-staf van het leger, de ministers van Defensie en Binnenlandse Zaken en nog enkele leden van het kabinet. Ik dien daar een presentatie te verzorgen over de gevaren die ons land op dit moment bedreigen waarbij ik me vooral op de situatie met Hezbollah concentreer, omdat ik hen als het grootste gevaar voor de staat Israël beschouw. Ik heb hun totale gevechtskracht nog eens op een rijtje gezet, aangevuld met enkele aannames.' Morchedai geeft een memorestick aan Leon. 'Kijk of je iets aan te vullen hebt, of waar ik niet nauwkeurig ben geweest. Je hebt een uur. Daarna vertrekken jij en ik naar de Knesset.'

Zuid-Libanon

Goedkeurend kijkt El Mouiz naar de vier raketten die diep onder de grond in een betonnen bunker op houten stellages liggen. In de ruimte brandt slechts een gaslamp die een bleek, onwettelijk licht verspreidt. Er zitten twee strijders op witte plastic stoeltjes. Aan de houten wand van de naar olie en vetsmeer stinkende ruimte hangt een paar kalasnikovs. Een van de mannen eet met een plastic vorkje sardines uit een blikje. In de hoek staan vier kleine, groen geverfde kisten met gele letters. De Hezbollahofficier opent er één en schijnt met zijn zaklamp op de ontsteker met Iraanse lettertekens. Daarna sluit hij de kist.

‘Wanneer?’ vraagt een van de strijders die een groene haarband met een tekst uit de Koran draagt.

‘Nog niet, maar spoedig. Israël zal ophouden te bestaan.’

‘Allah is groot,’ zeggen beide mannen.

Gerustgesteld verlaat El Mouiz via een nauwe, ijzeren trap de bunker die ongeveer tien meter onder de grond ligt. Hij stapt in de gereedstaande BMW X-5 en geeft zijn chauffeur een teken. Tien minuten later daalt hij in de volgende bunker af en inspecteert de raketten en de ontstekers. Twee uur later heeft hij de vijf bunkers met in totaal twintig raketten en ontstekers gecontroleerd. Tevreden rijdt hij naar Tyre terug. Hij hoopt dat zij spoedig tot de aanval over zullen gaan. De Zelzal-3 raketten, die een bereik van ongeveer vierhonderd kilometer hebben en een explosieve lading van zeshonderd kilogram, staan op Tel Aviv gericht en zullen de fascistische staat in het hart treffen. Hoewel de Israëlische luchtmacht er alles aan zal doen om de opstellingen uit te schakelen, is dat mosterd na de maaltijd, omdat zich daar dan geen raketten meer bevinden. Na de eerste aanval, die een vernietigende uitwerking zal hebben, volgen de Katusha's die ten zuiden van de Litanie gereed staan om bezet Palestina van de vervloekte Joden te bevrijden. Het aantal raketten is tot meer dan tienduizend gegroeid. In 2006 hebben de Israëliërs niet eens de helft van de Katusha's vernietigd terwijl hun grondtroepen een totale nederlaag hebben geleden.

De Joden verdienen de dood en het land zal aan de Palestijnen terug worden gegeven. De Israëlische, terroristische actie op het heiligdom in Mekka heeft hem en alle moslims in het hart getroffen. Die daad dient te worden gewroken. Hij hoopt dat andere landen hun

aanval militair zullen steunen. Geen enkel moslimland zou daar ook maar een seconde over na moeten denken. Hezbollah is niet in staat om de Joodse staat te veroveren, maar de knechten van de duivel zullen opnieuw een gevoelige nederlaag lijden als zij ook maar één meter Libanon binnentrekken.

Na het eten bidt hij tot Allah en smeekt Hem om Zijn genade. Daarna rijdt hij naar Beiroet waar hij een belangrijke vergadering met andere officieren bij zal wonen en waar ook sheikh Nasrallah verschijnt. Hij hoopt dat daar de beslissing wordt genomen om de twintig raketten met hun dodelijke lading spoedig op de Jodenstaat af te vuren. Wat Hitler niet heeft kunnen volbrengen, zullen zij afmaken. Allah is groot.

Amsterdam

‘Ik neem aan dat de feiten in het rapport niet ter discussie staan?’

De minister van Binnenlandse Zaken kijkt Aalbers vragend aan terwijl zij het dossier op haar bureau legt.

‘Nee, niet zover ik dat nu kan zien,’ antwoordt Bas een tikkeltje verveeld.

‘Waarom zie ik het nu pas?’

‘Omdat de hele affaire in het begin alleen op aannames was gebaseerd. Drie verongelukte personen in verschillende landen. Sinds eergisteren is er van bewijs sprake, zij het nog steeds omstreden en verre van waterdicht.’

‘Hoofdinspecteur Buurman, waarom hebt u deze affaire met hoofdcommissaris Aalbers besproken? Ik zie dat u docent op de politieacademie in Apeldoorn bent. Waarom bent u met uw vermoeden niet naar de NCTB gegaan?’ vraagt de minister.

‘Ik was vroeger chef van de afdeling moordzaken bij de Amsterdamse politie. Bovendien had ik slechts een heel vaag vermoeden dat er iets bij de ongelukken niet klopte. Ik vond bij de hoofdcommissaris een gewillig, maar kritisch oor. In het begin was het meer een uitwisseling van gedachten. De hoofdcommissaris heeft na ampele overweging het initiatief genomen en deze affaire onder de aandacht van de NCTB gebracht. Daarna zijn wij gezamenlijk opgetreden.’

‘Een soort “denktank”, werkend met hypotheses. Dat veranderde nadat de affaire meer substantie kreeg. Toen heb ik ook burgemeester Versteegh geïnformeerd,’ vult Aalbers aan.

'Zeker niet in een te vroeg stadium,' klaagt de burgemeester.

Daar heb je gelijk in, maar dat is achteraf gezever. Je zou nu aan mijn kant moeten staan. Helaas is je dat niet gegeven.

Aalbers kijkt hem aan, maar zegt niets. De burgemeester is niet iemand die graag de verantwoordelijkheid op zich neemt voor zaken waarvan hij vermoedt dat die niet helemaal volgens plan zijn verlopen. Zijn plan wel te verstaan

'Meneer Ernst, wat zullen de gevolgen zijn als Nederland in verband wordt gebracht met de bewijslast tegen Al Qaeda? Denkt u dat de Mohammeds Warriors nog een aanslag uitvoeren? Wat weten wij van die organisatie?'

'Volgens onze zuiderburen is het een splintergroep, waarschijnlijk zeer recent opgericht, die zich met Al Qaeda affilieert. Dat soort groepen schiet de laatste jaren als paddenstoelen uit de grond. Ik kan niet zeggen of een tweede aanslag wordt of is voorbereid.' De directeur van de NCTB stelt een aantal maatregelen voor die genomen kunnen worden en zegt: 'De Belgen zijn naarstig naar meer aanwijzingen op zoek, de controle aan de grens is verscherpt. De aanvaller heeft het voordeel van de verrassing en als zij hun zaken goed hebben voorbereid, kunnen we alleen maar hopen dat het geluk aan onze kant is. Dat is helaas de werkelijkheid.'

'In hoeverre hebben wij zicht op radicale moslims die momenteel in Nederland verblijven?' vraagt de minister die bekendstaat om haar praktische inzicht en hands-on-mentaliteit.

De directeur kijkt naar zijn plaatsvervanger.

'Er zijn bij ons drie groepen bekend die er radicale ideeën op na houden. Eén in Amsterdam, één in Den Haag en één in Eindhoven. De groepen bestaan uit een aantal over het algemeen jonge mannen, meelopers van imams die woorden zoals vrijheid van godsdienst en tolerantie vreemd zijn. Maar daar is een radicale verandering in gekomen. De rellen zijn daarvan een voorbeeld. Jongeren verschijnen opeens met maskers en groene haarbanden, nageaapt van de Hamas- en Hezbollahstrijders. Iemand heeft dat georganiseerd.'

'De ondervraging van gearresteerde jongeren heeft niets opgeleverd,' merkt Aalbers op. 'Zij hadden de maskers en de haarbanden al langere tijd, maar nooit gebruikt. De opdracht om ze tijdens de demonstraties te gebruiken, hebben ze volgens hen per sms ontvangen.'

‘Wat is de verwachting op korte termijn?’ vraagt de minister aan de directeur van de NCTB.

‘Moeilijk te zeggen. Er zullen morgen waarschijnlijk nieuwe demonstraties plaatsvinden, zeker als het bekend wordt dat Nederland de link met Al Qaeda heeft ontdekt. Dit zal bij de moslims niet in goede aarde vallen en wij zullen op één lijn worden geplaatst met de Verenigde Staten en Israël.’

‘Het zij zo,’ zegt de minister. ‘Ik stuur vanmiddag alle afdelingen een bericht met mijn richtlijnen. Beheerst maar standvastig optreden is het motto. In Frankrijk heeft de president de strijdkrachten al ingezet. Ik hoop dat het bij ons niet zover zal komen.’

‘Jochem, waar denk je dat we morgen mee worden geconfronteerd?’ vraagt Bas aan de nationaal coördinator terrorismebestrijding.

Hij zit met Buurman en Van der Laan in het cafetaria van het ministerie waar zij een kop koffie hebben besteld.

‘Morgen? Vannacht is ook goed mogelijk. Ik zie het somber in. Er moet hard worden opgetreden en niets, maar dan ook niets door de vingers gezien. Pak iedere jongere op die betrapt wordt met een bivakmuts in zijn bezit en sluit hem af van de buitenwereld. Probeer de moslimorganisaties over te halen het geweld te veroordelen en doe een beroep op het gezond verstand van de duizenden normale moslims die absoluut geen geweld willen. Maak iedere imam duidelijk dat het prediken van haat in plaats van verdraagzaamheid het einde van zijn prediking in Nederland betekent.’

‘Neem je die Mohammeds Warriors serieus?’ vraagt Buurman.

‘Ja en nee. Ik denk dat de aanslag in Roosendaal in een opwelling is georganiseerd, maar iemand heeft bij hen de kennis om van de ingrediënten een bom te maken en daar komt meer bij kijken dan een zogenaamde martelaar. Die zeventig maagden hebben een enorme zuigkracht op deze idioten.’

‘Dus wie zit daarachter?’ vraagt Bas.

‘Ik sluit Al Qaeda niet uit,’ vult Wiebe aan. ‘Daar zijn onze zuiderburen ook van overtuigd en ze hebben zelfs een vage aanwijzing betreffende de identiteit van de terrorist. Is er iets bekend over de aanslag op Basam Cole?’

'Ik heb later een afspraak met mijn Haagse collega en hoop daar meer te horen. De volmaakte misdaad bestaat niet. Daar is zelfs Al Qa-eda achter. De vraag is waar dit allemaal toe zal leiden,' zegt Bas.

'Dit is slechts het topje van de ijsberg,' merkt Wiebe somber op. 'Als ik mijn jeugdige medewerker Cas moet geloven, staat de wereld-economie op de rand van de afgrond.'

'Zo'n vaart zal het niet lopen. Veel grote landen bekijken deze crisis van een afstand. China en Rusland zijn enorme economieën en Rusland bezit zo goed als alle grondstoffen. De economie is na de credit crunch uiteindelijk sterker geworden, zij het dat de weg omhoog niet gemakkelijk was en nog steeds is. Heeft iemand van jullie enig idee wat het volgende doel van de Mohammeds Warriors kan zijn?' vraagt de hoofdcommissaris.

'Een raffinaderij, de Beurs van Berlage, de Israëlische ambassade, de Zeelandbrug? Wie het weet mag het zeggen.' Buurman wenkt het meisje en bestelt nog vier koffie.

'Nee, iets spectaculairders.' Wiebe trekt een nadenkende frons in zijn voorhoofd. 'Iets wat te vergelijken is met de aanval op Mekka.'

'Dat wil niet zeggen dat zoiets lukt,' mengt Jochem zich in het gesprek. 'Laten we hopen dat de Belgen die organisatie spoedig oprollen en de leiders voorgoed achter slot en grendel zetten.'

'Insj Allah,' zucht Bas en neemt een slok van zijn koffie.

Heel passend, denkt Hans terwijl hij opstaat, zijn hand opsteekt en naar de deur loopt. Ik had die artikelen over de drie ongelukken beter niet kunnen lezen, of ze gewoon schouderophalend af kunnen doen in plaats van erover na te gaan denken. Dan hadden die soldaten nog geleefd. En nu een tweede aanslag. Wat een verschrikkelijke gedachte.

Buurman is nog maar net op weg naar Apeldoorn, als hij door Aalbers wordt gebeld.

'Ik krijg net een telefoontje van hoofdinspecteur Janssens uit Den Haag. Er zijn wat opmerkelijke ontwikkelingen in de affaire Cole. Hij heeft me gevraagd om naar hem toe te komen, maar ik heb daar nu geen tijd voor en hem gezegd dat jij nu naar hem onderweg bent. Lukt dat?'

‘Geen probleem,’ zegt Hans terwijl hij de richtingaanwijzer van zijn auto aanzet om de snelweg te verlaten en naar de rondweg Amsterdam terug te keren. ‘Heeft hij verder nog iets gezegd?’

‘Nee, bel me straks. Gebruik de cryptofoon,’ laat hij er ten overvloede op volgen. ‘Er loopt een aantal malloten op deze aardkloot rond en ik ben vast een beter doelwit dan jij.’

Buurman hoeft niet lang te wachten of Paul Janssens, hoofd opsporing, vraagt hem zijn bureau binnen te komen. Nadat de Haagse politieofficier hem een kop koffie heeft gegeven, steekt Janssens van wal. ‘Zijn er nog ontwikkelingen in deze affaire die ik nog niet weet?’

Buurman schudt zijn hoofd.

‘Eigenlijk niet. De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties komt vanmiddag in New York bijeen. Onze premier zal het verhaal van de Amerikanen waarschijnlijk niet op zijn gemak aanhoren. Mocht het duidelijk zijn dat wij, althans voor een deel, voor de bewijslast tegen Al Qaeda verantwoordelijk zijn, kunnen we de borst nat maken.’

‘Misschien valt dat mee als de Mohammeds Warriors door de autoriteiten in België worden opgepakt.’

‘Misschien, maar dan staat er wel ergens een andere Al-Qaedacel op om de volgende aanslag uit te voeren. Ik ben niet optimistisch. Je hebt iets gevonden in de Cole-affaire?’

‘Inderdaad. Op de eerste plaats waren er twee getuigen die er beiden zeker van waren dat de auto van de dader een Frans kenteken had. Een van hen denkt dat de auto een Renault is, maar de ander kan dat niet bevestigen. Belangrijker is dat de dader iets achter heeft gelaten.’

‘Het wapen?’ vraagt Hans ongelovig.

‘Nee, een gevarendriehoek die hij waarschijnlijk heeft gebruikt om zijn plaats in de parkeerhaven te rechtvaardigen.’

‘Waarom heeft hij die niet meegenomen? Cole’s executie is door een professionele moordenaar uitgevoerd. Van dat soort criminelen verwacht je dergelijke fouten niet.’

‘Mee eens, maar ik denk dat hij niet anders kon. Hij heeft waarschijnlijk in de spiegel een auto aan zien komen en moest kiezen. Die auto was nog zo ver weg, dat Cole de weg was opgereden en dan had de schutter zijn doel gemist. Dan had hij op die plaats terug moeten

keren en daar voelde hij niets voor. Ook dat is begrijpelijk, omdat daardoor de kans op ontdekking twee maal zo groot wordt.'

'Waarom is die gevarendriehoek belangrijk? Is het er een van een speciaal merk? Of zijn er vingerafdrukken op gevonden?'

'Dat laatste. Ik had gehoopt dat de vingerafdrukken van de schutter erop te vinden waren, maar dat bleek niet zo te zijn. Toch is er een onverwachte doorbraak. Wij hebben Interpol en de Franse politie ingeschakeld en zij hebben in hun database een vingerafdruk gevonden die met die op de gevarendriehoek overeenkomt. Het betreft hier een kleine crimineel die voor autodiefstal een paar keer is opgepakt. De man zit overigens op dit moment een straf van drie jaar uit. Hij is een maand geleden opnieuw aangehouden en een week geleden veroordeeld.'

'Dat wil zeggen dat hij de gestolen auto aan de moordenaar heeft verkocht,' zegt Buurman nadenkend.

'Nee,' zegt de commissaris. 'Dat was ook mijn eerste gedachte. De crimineel heeft de auto op klaarlichte dag op de parkeerplaats van een Renaultdealer gestolen. Hij heeft de pech gehad dat hij een lekke band kreeg en heeft de driehoek gebruikt. Later is de auto met nog een paar andere voertuigen teruggevonden in een loods op een industrieterrein. Toen de crimineel de loods binnenkwam, werd hij gearresteerd.'

'Dus?' Hans ziet de samenhang met de moord op de biochemicus niet.

'De auto is bij de eigenaar terugbezorgd, die het voertuig twee weken later heeft verkocht. Dat is nu drie maanden geleden.'

'Gekocht door Cole's moordenaar?'

Hangt deze affaire echt alleen maar van toevalligheden aan elkaar, vraagt hij zich verwonderd af.

'Alweer nee. De eigenaar is een Algerijn die aan de rand van Parijs woont. De man is door de politie ondervraagd, maar ontkent alle betrokkenheid. Volgens hem is de auto een paar dagen geleden gestolen. De politie is de affaire nog verder aan het onderzoeken. Overigens heeft de man een waterdicht alibi, hij is niet degene die de moord heeft gepleegd.'

'Wat voor wapen is er gebruikt?'

‘Voor zover we hebben kunnen nagaan een machinepistool van Israëlische makelij, een uzi. Eenvoudig te verkrijgen en bijzonder effectief op korte afstand.’

‘Wat denkt de Franse politie van de affaire?’

‘Ze zeggen er niet veel over, maar ik neem aan dat het hun er veel aan is gelegen om de moord op te lossen. Ik heb mijn Franse collega gezegd dat Al Qaeda de hand in de moord op Basam Cole kan hebben. Hij vroeg me naar bijzonderheden, maar ik heb hem verteld dat ik op dit moment niet meer kon zeggen. Dat beviel hem niet erg denk ik.’

‘Afwachten. Is die Algerijn gearresteerd?’

‘Niet voor zover ik weet. Ik bel Aalbers als ik meer hoor. Wie weet vallen de dominosteentjes eens een keer in ons voordeel.’

‘Ik wist niet dat wij in het spel betrokken waren,’ zegt Hans terwijl hij opstaat en Janssens een hand geeft.

Cas zit slecht in zijn vel. Hij heeft diverse keren zijn Belgische collega aan de lijn gehad, die tot nu toe weinig over Mohammeds Warriors kan zeggen, een groepering die letterlijk uit de lucht is komen vallen. Het onderzoek naar de herkomst van de explosieven heeft volgens zijn Belgische collega ook nog niets opgeleverd. Kunstmest is bij elk tuincentrum te koop en geen van de centra heeft een grote hoeveelheid aan één persoon verkocht. Er is een paar invallen in enkele panden in Antwerpen gedaan, echter zonder resultaat. De stad is onrustig en het is op sommige plaatsen tot botsingen tussen radicale moslimjongeren en leden van een rechts politieke partij gekomen. Antwerpen heeft in een paar dagen politiek een ruk naar rechts gemaakt. Moslimgroeperingen proberen de regering in Brussel te overtuigen de aanslag te veroordelen en de motie van Iran te steunen. België is, evenals Nederland, gedurende deze periode een van de niet permanente leden van de Veiligheidsraad.

Cas ruimt zijn bureau op, schiet zijn jack aan en loopt nog even bij zijn chef binnen. Sinds de problemen een paar dagen geleden begonnen, hebben zij een intensief contact.

‘Meneer, nog iets voor ik naar huis ga?’

Wiebe zit nog achter zijn computer en staart naar het scherm.

'Nee, niet echt. Er is misschien een doorbraak in de moord op Cole. Buurman heeft me zojuist gebeld. Heb jij nog iets over de Mohammeds Warriors?'

'Nee. Het is onrustig in Antwerpen, maar dat is het in Den Haag, Eindhoven en Amsterdam ook. Die terreurorganisatie is volkomen onbekend en ik vermoed net opgericht. Het kindje moet tenslotte een naam hebben. Hoe denkt u dat de Belgen vanmiddag in de Veiligheidsraad zullen stemmen? Hadden we hen niet in vertrouwen moeten nemen, zeker nu zij ook een niet permanent lid zijn?'

'Dat is aan de premier, niet aan ons. Wij hebben de minister van Binnenlandse Zaken ingelicht en laat zij maar beslissen of zij haar Belgische collega wil waarschuwen. Jij hebt daarover toch niets tegen je collega gezegd?'

'Ik? Nee, dat is niet eens in me opgekomen.'

'Hoe is het met je vriendin? Die is toch moslim?' Van der Laan is achter zijn bureau vandaan gekomen en doet zijn colbert aan. 'Ik hou het vandaag ook voor gezien,' zegt hij terwijl hij Cas vragend aankijkt.

Cas staat een moment met zijn mond vol tanden. Wat is dat nu voor vraag? Sta ik straks ook bij Buurman in het verdachtenboekje omdat mijn vriendin een moslima is? Mijn privéleven is mij heilig.

'Ik zie haar vanavond. Ik weet niet echt hoe zij erover denkt. We hebben het er nog niet over gehad en ik heb haar sinds de aanslag in Mekka niet meer gesproken,' liegt hij niet op zijn gemak.

Van der Laan gaat daar niet verder op in.

'Weet zij wat je hier doet?'

Zure Wiebe, wil je haar wel met rust laten en je niet met mijn zaken bemoeien? Zal ik nu spontaan mijn ontslagaanvraag op tafel gooien? En dan? Binnenkort bij het Leger des Heils een onderkomen zoeken?

'Nee, ik heb haar verteld dat ik een politiek analist bij Buitenlandse Zaken ben.'

Van der Laan kijkt hem een ogenblik aan, maar reageert niet op zijn woorden. In plaats daarvan zegt hij: 'Ik neem aan dat je vanavond ook voor de televisie zit en het debat in de Veiligheidsraad volgt?'

'Zeker. Misschien kunnen we ons na vanavond de 51^{ste} staat van de Verenigde Staten noemen,' grinnikt hij.

Hij heeft voorlopig een andere prioriteit. Vanavond wil hij proberen met Rejhana in het reine te komen. Ze is bijna geen moment uit zijn gedachten geweest.

Het is precies acht uur als Rejhana belt.

‘Waar ben je?’ Het klinkt koud en ongeïnteresseerd.

‘In de Heinekenhoek. Waar ben jij?’

‘Ik ben nog onderweg. Je ziet me wel verschijnen.’

Cas wil nog wat zeggen, maar zij heeft de verbinding verbroken. Hij laat zich op een van de stoelen in een hoekje van het grand café zakken en kijkt naar een stel waar de verliefdheid vanaf springt. Hij is ook verliefd, maar zijn partner niet. Of is ze dat ook en probeert ze dat te verbergen? Dat kan nog veranderen. Hij hoopt dat hij de problemen op kan lossen. Het initiatief ligt bij hem.

Het duurt ruim veertig minuten voor hij haar ziet. Hij staat op en steekt zijn hand uit, maar ze negeert zijn gebaar. Jezus, wat ziet ze eruit. Ze draagt een hoofddoek die meer weg heeft van een boerka, een groene, lange, loshangende broek en een gele blouse met lange mouwen. Haar schoenen lijken op Marokkaanse slippers. Ze lijkt meer dan ooit op een allochtone moslima. Zo heeft hij haar nog nooit gezien. Doet ze dat om hem te irriteren, of is dat de invloed van haar moslimvrienden en -vriendinnen? Haar reactie op de aanslag in Mekka?

Ik ga naar huis. Dit wordt niets. Met zoiets wil ik niet eens worden gezien. Maar ik weet hoe ze er echt uitziet. Waarom stelt ze zich zo aan? Gaat ze binnenkort ook naar een madrassa?

‘Wil je iets drinken?’ vraagt hij behoedzaam.

‘Spa blauw.’ Ze kijkt hem een ogenblik onderzoekend aan. ‘Ik ben niet in de stemming om nog meer leugens aan te horen.’

Hij veracht me. Zijn blik is koud en vijandig. Misschien had ik me niet zo aan moeten kleden. Ik deed het in een opwelling. Zal ik mijn hoofddoek afdoen? Nee, daarvoor is het nu te laat.

Rejhana heeft moeite om afstandelijk over te komen. Ze wordt heen en weer geslingerd tussen haar genegenheid voor hem en haar geloof, dat door de Israëliërs op zo’n brute wijze is vernederd. De aanslag in Mekka is daar het ultieme voorbeeld van. Zij beseft dat Cas nooit een goed woord voor haar geloof over heeft gehad. Maar on-

danks zijn afkeer voor de islam, moet ze toegeven dat hij de liefste man is die ze ooit is tegengekomen.

'En?' vraagt ze terwijl ze haar donkergele hoofddoek wat verder naar voren trekt.

Ze klinkt eerder obstinaat dan vijandig. Het geeft hem wat moed.

'Ik ben wel degelijk een politiek analist, alleen niet van Buitenlandse Zaken maar van de afdeling terrorismebestrijding.'

Ze kijkt hem verbaasd aan.

'Wat is dat voor een organisatie? Waarom heb je dat niet gelijk gezegd? Is dat geheim of zoiets?'

'Nee, onze organisatie probeert alle elementen in onze samenleving die worden verdacht van terroristische activiteiten te identificeren en te controleren.' Het klinkt nogal bombastisch.

Rejhana kijkt hem een ogenblik onderzoekend aan.

'Cas, vertel me nu eens in gewoon Nederlands wat je daar doet. Dan begrijp ik er misschien iets van.'

Cas haalt eens diep adem.

'Vijanden van de staat zijn radicale groeperingen die zich om welke redenen dan ook niet aan de Nederlandse wet willen houden en terroristische acties niet schuwen om hun doel te bereiken. Dat doel is het teweegbrengen van onrust, chaos en zelfs anarchie. Bij onze organisatie identificeren we personen en groepen die daarvan worden verdacht en wij geven hun namen door aan de politie die tegen hen kan optreden.'

'Tegen moslims,' zegt ze gemelijk en wendt haar hoofd af.

'Niet alleen tegen moslims, maar ook tegen bijvoorbeeld neonazi's. Tegen alle groepen en personen die anderen voor hun politieke karretje willen spannen om hun doel te verwezenlijken. Dat doel heb ik je al verteld.'

'Je bent dus een soort James Bond.'

Dat had ik niet moeten zeggen. Sorry, Cas.

Haar spottende woorden laten zijn gedachten een moment afdwalen.

Tja, dat zou niet slecht zijn. James rijdt in een Aston Martin, of is het een Lamborghini, in ieder geval een auto die ik me nooit zal kunnen veroorloven, en hij is altijd omgeven door vrouwelijk schoon van de bovenste plank. De dames van alle rassen en standen zijn maar al te graag

bereid hun boerka's te pas en te onpas uit te trekken, waar ze natuurlijk niets onder dragen. Ik zie het al voor me. Wat een feest.

'Ik draag mijn steentje bij om Nederland veilig te houden en zal er alles aan doen om dat te bereiken. Overigens lukt dat lang niet altijd. Je hebt zeker ook gehoord van de zelfmoordaanslag op een kazerne in Roosendaal. Dat kwam voor iedereen als een volslagen verrassing. Het is soms onmogelijk om terroristen voor te blijven.'

'Ja, afschuwelijk, maar misschien had dit kunnen worden voorkomen als wij geen troepen naar Afghanistan hadden gestuurd.'

'Hoe kom je daar nu bij? Die zijn trouwens allang terug.'

'De imam heeft tijdens een discussie met een groep jonge moslimvrouwen erop gewezen dat Nederlandse troepen niets in Afghanistan te zoeken hadden. De soldaten zijn vroeger naar Afghanistan gestuurd om te helpen bij de opbouw van het land, maar daar is bitter weinig van terechtgekomen. Zij begrepen niets van de cultuur en hadden zich eigenlijk alleen maar ten doel gesteld de islam te bestrijden. Wel, zo iets zei hij,' voegt ze er haastig aan toe.

Ze merkt dat Cas bij haar woorden steeds meer geïrriteerd raakt.

Nog even en ik bega een moord als ik een van die Mustafa's tegenkom. Rustig. Blijf geconcentreerd en word niet emotioneel.

'Jezus, wat een onzin. Rejhana, de Taliban deed niets anders dan het onze soldaten zo lastig mogelijk maken. Wil je echt dat die volkomen gestoorden weer aan de macht komen? Dan mogen meisjes niet meer naar school, verliezen vrouwen echt alle rechten en wordt je opgehangen omdat je toevallig een Amerikaanse dollar op zak hebt. Dat meen je toch niet?'

'Nee, zo bedoel ik het niet. Maar we dwalen af, Cas van Daelen. Je hebt gelogen. Dat neem ik je echt kwalijk.'

Ik je stomme opmerkingen ook, wil hij het liefst zeggen, maar hij beheerst zich.

'Goed, ik heb gelogen, maar toen ik je ontmoette had ik er geen idee van dat ik verliefd op je zou worden.'

Er verschijnt een zachte uitdrukking in haar ogen.

Zegt hij dat omdat hij bang is dat ik hem niet meer wil zien, of meent hij het?

'Was je bang dat we geen vrienden konden worden, omdat je bij die organisatie werkt?'

'Ja. Ik onderzoek ook radicale moslimgroeperingen en misschien had dat je afgeschrikt. Ik weet niet goed hoe ik dat nu moet uitleggen.'

Rejhana schudt haar hoofd.

'Ik begrijp dat ergens wel, maar je had me wel eens eerder de waarheid kunnen vertellen. Ik hou niet van liegen.'

'Sorry, je hebt gelijk.'

Wat nu? Het initiatief ligt nu bij haar. Hij wil net over hun vakantie naar Barcelona beginnen als ze het woord neemt.

'Misschien heb ik wat heftig gereageerd, maar er is ook heel veel in korte tijd gebeurd en toen ik je nodig had, gaf je niet thuis.' Opnieuw kijkt ze hem onderzoekend aan. 'Wie is er volgens jou verantwoordelijk voor het uit de hand lopen van de demonstratie?' De intonatie van haar stem duidt erop dat voor haar de politie de schuldige is.

Dat gaat Cas te ver. Hij is zo eerlijk mogelijk geweest, maar laat zich niet manipuleren, ook niet door haar. Hij twijfelt er niet aan dat ze door moslimvrienden geestelijk is bewerkt. Rejhana straalt bepaald geen onpartijdigheid uit.

'De moslimdemonstranten die het nodig vonden om zich als een stelletje vandalen van de ergste soort te gedragen, door met honkbalknuppels ruiten van auto's en etalages in te slaan en een politieagent te vermoorden. Een ander woord heb ik er niet voor.'

'Ik heb het heel anders gehoord,' zegt ze onzeker.

'Ik heb het gezien. Randjongeren met bivakmutsen, groene haarbanden met Arabische teksten en honkbalknuppels. Ze gingen als beesten te keer en zij zijn er de oorzaak van dat de demonstratie uit de hand is gelopen en er doden zijn gevallen. Ik hoop dat de politie de volgende keer harder optreedt.'

'Nog harder? Er is een demonstrant doodgeschoten!' zegt ze verontwaardigd.

'Dat heeft die idioot zelf over zich afgeroepen. Er is een politieman doodgeknuppeld!' zegt hij even fel.

Ze schrikt van zijn toon.

'Ik heb gehoord dat de politie is begonnen door ons met gummi-knuppels uit elkaar te drijven omdat de demonstratie niet was toegestaan.'

‘Dat is niet juist. De demonstratie was wel degelijk door de burgemeester toegestaan. De politie heeft vlak voor de demonstratie zelfs met moslimordebewaarders gesproken.’

‘Hoe weet jij dat allemaal?’ vraagt ze wantrouwig.

‘Omdat ik op het Leidse Plein was en aan de zijkant bij de demonstratie heb meegelopen. Ik heb gezien wat ik je net heb verteld. Ik heb je zeker tien keer gebeld, maar je nam niet op. Waarom eigenlijk niet?’

‘Ik had mijn mobiele telefoon uitgezet. Dat deden we allemaal.’

‘Wie zijn “we”? Waarom?’

‘Dat had een van de leiders gevraagd. Hij zei dat we onze gedachten, zoals elke goede moslim, bij de Israëliische terroristische actie moesten hebben en ons niet door een mobiele telefoon af laten leiden. Ik was met een stel moslimvriendinnen.’

‘En wie was die leider?’

Cas weet het antwoord al. Een imam of een andere orthodoxe moslim.

‘Het was volgens een van mijn vriendinnen het verzoek van de imam.’

‘Rejhana, wat er in Mekka is gebeurd, is verschrikkelijk en door niemand goed te praten. Maar hetzelfde geldt voor de radicalen die bewust demonstraties verstoren om zoveel mogelijk anarchie te scheppen.’

‘Dus jij veroordeelt de Israëliërs ook?’

Ze zegt het in haar onschuld en niet om hem uit te dagen, gaat het door hem heen.

‘Als zij de schuldigen zijn.’

Cas hoopt tegen beter weten in dat ze met dat antwoord tevreden is.

‘Twijfel je daar dan aan?’

‘Ik heb geleerd dat je niemand, geen persoon en geen land, schuldig moet verklaren voordat het bewijs is geleverd.’

‘Is het dat dan niet?’ Ze klinkt oprecht verbaasd.

‘Denk met mij mee. Is de staat Israël in staat om een van hun piloten opdracht te geven om deze kamikazeactie uit te voeren? Wat wint Israël bij deze daad? Antwoord op vraag één: onmogelijk. Israëliische piloten zijn geen hersengespoelde kamikazepiloten, maar zeer goed opgeleide, geestelijk stabiele specialisten, de elite van hun leger. Denk

niet dat ik een Israël-fan ben. Ik dien alleen Nederland, geen andere staat. Daarnaast is het toch veel logischer en gemakkelijker om een raket die kant op te sturen? De moderne raketten kun je op een luciferdoosje laten vallen. Antwoord op vraag twee: Israël wint absoluut niets, maar verliest alleen maar. Ze halen zich de gramschap van elk moslimland, waarmee zij zijn omgeven, op de hals en staan alweer aan de vooravond van een conflict. Zoiets kunnen ze na hun laatste afgang in Libanon missen als kiespijn Mee eens?’

Rejhana heeft aandachtig geluisterd.

‘Ja,’ aarzelt ze. ‘Wat je zegt klinkt logisch. Dus die piloot heeft op eigen houtje gehandeld?’

‘Of hij is gemanipuleerd.’ Hij heeft gelijk spijt van zijn opmerking.

‘Gemanipuleerd? Je bedoelt omgekocht? Wat heeft hij aan geld als hij dood is?’

‘Ik weet het niet,’ liegt hij. Hij kijkt op zijn horloge. ‘Overigens wordt deze affaire in de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties besproken. Ik stel voor dat we naar mijn flat gaan. Dan kunnen we kijken wat de Israëliërs te zeggen hebben. Ik heb nog wel een paar flesjes Perrier in de koelkast staan.’

Hij kijkt haar hoopvol aan.

‘Goed,’ zegt ze tot zijn verrassing. ‘Je hebt me hopelijk nu wel de waarheid gezegd en iedereen heeft recht op een tweede kans. Een derde is voor mij een brug te ver.’

‘Aan de orde is de motie van Iran.’ De Zuid-Afrikaanse voorzitter van de Veiligheidsraad tikt met zijn vinger op de microfoon. Zuid-Afrika is als tijdelijk lid voor een periode van een maand voorzitter van de Raad. Het geroezemoes in de zaal verstomt. De leden van de Raad zitten om een ronde tafel bij elkaar met achter hen de vertegenwoordigers van de landen die niet in de Veiligheidsraad zijn vertegenwoordigd.

De Iraanse minister van Buitenlandse Zaken, die voor deze gelegenheid uit Teheran is gekomen, neemt het woord. Hij houdt een langdurig betoog over de waarden van de islam en de functie van de Kaaba die door de aartsengel Gabriël aan Abraham is geschonken en een rechtstreeks geschenk van Allah aan de gelovigen, wat alleen moslims zijn, verduidelijkt hij. Daarna gaat hij in op het onrechtmatige

ontstaan van de staat Israël. 'Groot-Brittannië heeft dit op haar geweten, maar heeft nooit de moed getoond dit toe te geven,' zegt hij waarbij hij met zijn hand beschuldigend in de richting van de onverstoobar luisterende Britse afgevaardigde wijst. Hij gaat in op de agressieve expansiedrift van de Israëliërs met als ultiem bewijs het bouwen van een muur om land dat niet aan hen toebehoort. 'De beledigingen die de Joden door de eeuwen heen de islam hebben aangedaan, zijn niet te tellen,' gaat hij onverdroten verder. Volgens de minister is het nog niet tot een serieus conflict gekomen omdat de islam verdraagzaamheid predikt. De minister haalt opnieuw enkele teksten uit de Koran aan om zijn woorden te ondersteunen. 'Maar er staat ook geschreven dat het de plicht van iedere moslim is om zijn geloof te vuur en te zwaard te verdedigen als dat wordt aangevallen. Afghanistan en Irak zijn daarvan de bewijzen. Uit de houding van de Amerikanen, met aan hun zijde zogenaamde democratieën die op een racistische wijze proberen de moslims in hun eigen land te onderdrukken, hebben de Zionisten moed gevat en zijn tot hun terroristische actie overgegaan.' Daarna vraagt hij de voorzitter de motie voor te lezen.

De Zuid-Afrikaan schraapt zijn keel. 'De Veiligheidsraad wordt gevraagd om unaniem de staat Israël voor hun terroristische actie te veroordelen, een schadevergoeding van tien miljard dollar aan Saoedi-Arabië te betalen, welk geld gebruikt moet worden om de Kaaba te herstellen en minder bedeelde moslims, die de bedevaart naar Mekka niet kunnen betalen, financieel te ondersteunen. Daarnaast moet de muur worden afgebroken, de hoogvlakte van de Golan aan Syrië teruggegeven, het Israëliërs leger worden gedemobiliseerd waarbij de staat uitsluitend een Nationale Garde van beperkte omvang mag behouden en de nucleaire capaciteit ontmanteld. Als laatste dient Israël met onmiddellijke ingang Palestina als onafhankelijke staat te erkennen.' Nadat de voorzitter is uitgesproken, ontstaat er een geroezemoes dat minuten aanhoudt.

'Wat denk je?' vraagt Rejhana. 'Zullen de andere landen althans een deel van de motie ondersteunen?'

'Wat denk jij?'

'Ik denk dat de landen Israël zullen veroordelen voor hun terroristische actie en zij worden veroordeeld om de schadevergoeding te betalen. Misschien ook om de muur af te breken. Overigens vind ik

ook dat Israël geen kernwapens zou moeten hebben. Amerika en Israel hebben bedreigd Iran aan te vallen als zij dat wapen ontwikkelen. Ergens niet eerlijk, vind je ook niet?’

Israël is een democratie waar het gezond verstand prevaleert, ook al neemt het aantal orthodoxe radicale Joden in hoog tempo toe. Maar zij zullen nooit in staat zijn om Israël hun wil op te leggen. Bovendien is het land een seculaire staat en wordt het niet door een stelletje geestelijke dwazen geleid, zoals Iran waar het geloof de politiek bepaalt, wat voortdurend tot excessen leidt, wil hij zeggen. Maar hij houdt zijn gedachten voor zich. Het heeft geen zin om nu te proberen haar te overtuigen van haar ongelijk, haar volkomen uit zijn verband gerukte visie over de islam en de gevaren van dat geloof voor elke joods-christelijke samenleving. Rejhana keek al door een gekleurde bril toen hij haar leerde kennen, maar de gebeurtenissen van de laatste dagen hebben haar visie totaal vertroebeld. Het zal tijd kosten om haar op het juiste spoor terug te brengen.

‘Ik weet het niet. Laten we afwachten wat Israël te zeggen heeft.’

Maar de Israëlische minister van Buitenlandse Zaken zwijgt. In haar plaats neemt de Amerikaanse minister het woord. Hij begint zijn verhaal dat de terroristische actie, als deze inderdaad door Israël was gepleegd, het land aan de afgrond zou brengen en daarnaast de wereld op de rand van een veel groter conflict. De minister vermijdt het woord wereldoorlog. ‘Maar als de Israëliërs deze daad niet hebben begaan, wie is dan in staat een dergelijke actie wel uit te voeren en waarom? Ik zal u het antwoord geven: Al Qaeda.’ Hij is nauwelijks uitgesproken, of er ontstaat een luid geroezemoes in de zaal. Hier en daar roept iemand iets onverstaanbaars. De Zuid-Afrikaanse voorzitter slaat meermaals met zijn hamer op tafel. Na een paar minuten verstomt het lawaai.

‘Heeft hij jou gebeld, of ben je in het geheim ook zijn raadgever?’ vraagt Rejhana met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Nee,’ zegt Cas luchtigjes. ‘Noem het gezond boerenverstand.’

Ik hoop dat hij Nederland erbuiten laat, gaat het door hem heen. Rejhana is scherp van geest en hij voelt er weinig voor om straks nog meer te moeten verklaren.

Die hoop wordt spoedig de bodem ingeslagen. Een van de Amerikanen klikt op een laptop en op het scherm verschijnt een foto van een

verongelukt privévliegtuigje. Kapinsky. De minister vertelt in een paar woorden wat er is gebeurd. Daarna laat hij een foto zien van een man met zijn vrouw in een speedkruiser. De Amerikaan vertelt dat ook dit gezin in dezelfde periode is omgekomen. De laatste foto is van een lachende Van Oudenhalle die naar de fotograaf zwaait terwijl hij naast een grote BMW staat. Wie heeft de Amerikanen die foto gegeven, vraagt Cas zich af.

‘De heer en mevrouw van Oudenhalle en hun dochtertje zijn op weg naar Zwitserland verongelukt,’ zegt de minister.

Het uitspreken van de naam Van Oudenhalle levert de nodige problemen op. Het beeld verdwijnt en de minister gaat verder. Cas luistert met een half oor. Hij kent het verhaal dat verbazend nauwkeurig is. De Amerikaan raadpleegt regelmatig zijn aantekeningen, waarschijnlijk de vertaling van het rapport dat door hem en Buurman is opgesteld. Het verhaal is duidelijk, chronologisch en gedetailleerd. Na ruim een kwartier, waarbij hij niet is onderbroken, zwijgt de minister.

Het is een ogenblik doodstil in de zaal. Je kunt een speld horen vallen. De Israëliische minister steekt zijn hand op en krijgt het woord. ‘Wij waren niet tijdig op de hoogte van de bewijslast tegen de terroristische organisatie en hadden geen reden om onze piloot aan de grond te houden. Wij betreuren het dat een van onze piloten hierbij betrokken is geraakt en zullen ons zeker buigen over het betalen van schadevergoeding aan de regering van Saoedi-Arabië, ook als dit geld wordt gebruikt om financieel minder draagkrachtige moslims de mogelijkheid te geven een bedevaart naar Mekka te ondernemen.’

‘Wie heeft deze theorie ontwikkeld? De CIA?’ vraagt de Iraniër spottend. ‘Ik kan mij nog herinneren dat in deze zelfde zaal de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten een presentatie hield waarbij hij wilde aantonen dat Irak over massavernietigingswapens beschikte waarna de Amerikanen Irak binnenvielen. Ik dacht dat dat toen de leugen van de eeuw was, maar zie dat ik mij heb vergist. Geen enkele moslimorganisatie, ook Al Qaeda niet, zal er ook maar een moment aan denken om een heiligdom van de islam aan te vallen. U bent geen moslim en daarom begrijpt u niet hoe belachelijk uw woorden klinken.’

‘De bron kan ik niet onthullen,’ antwoordt de Amerikaan.